

Proloog

Westkust Portugal vlakbij Odeceixe, 25 jaar geleden

Julie huivert onwillekeurig als ze tijdens het opmaken van de bedden uit het raam kijkt. In tegenstelling tot de afgelopen weken is de lucht boven *Oliveira* somber en zelfs dreigend. Een storing komt vanaf de Atlantische Oceaan het land op en lijkt in elk geval voor even een einde te maken aan de mooie zomer op het surf- en paardrijkamp *Na sombra das Oliveira* aan de westkust van Portugal. Hoewel de regen meer dan welkom is, zorgt de timing dat ze zich niet prettig voelt. Het is alsof er meer dan regen alleen boven haar hoofd hangt en als een plotselinge gil op het terrein de stilte verstoort, schrikt ze eigenlijk niet. Na de spanning van de afgelopen week kon het niet uitblijven dat er iets volledig mis zou gaan, bedenkt ze, terwijl ze het kussen op het bed gooit en de kamer uitrent om polshoogte te gaan nemen.

Op het moment dat één van de gasten de huiveringwekkende ontdekking doet, zijn achttien gasten net in twee busjes vertrokken om de middagvlucht op zowel Faro Airport als Lissabon Airport te halen. Vanwege de dansavond, die tot ver in de nacht heeft geduurd, de vertrekkende gasten en de aankomst van nieuwe later op de dag zijn er geen activiteiten gepland en moeten de overgebleven gasten zichzelf bezighouden. De meesten zitten op de veranda na te praten, een enkeling ligt nog op bed of slentert over het terrein. De sombere lucht draagt bij aan de wat gedrukte stemming, die wel vaker volgt op een geslaagd feest, waarbij tevens de nodige alcohol naar binnen is gewerkt. Deze wat landerige, terneergeslagen situatie verandert in een oogwenk als één van de Engelse gasten, die de benen is gaan strekken tussen de gebouwen, opeens een luide gil slaakt en hollend in de richting van het hoofgebouw komt.

Opgeschrikt door de overstuur klinkende gast laten Jaime en Serge hun werkzaamheden direct in de steek en rennen op aanwijzingen van de nauwelijks verstaanbare, vrijwel hysterische vrouw naar het zwembad, waar ze geschokt naar beneden blijven staan staren.

Het lichaam ligt op de bodem van het nog in aanbouw zijnde zwembad, op haar rug. Het hoofd ligt in een zo onnatuurlijke knik, dat direct duidelijk is dat de nek gebroken moet zijn. Het lange haar is zo donkerrood gekleurd van het bloed dat de oorspronkelijke blonde kleur nauwelijks zichtbaar is. Het bloed komt van een flinke wond achter op de schedel, veroorzaakt door het contact met een stapel tegels, die klaar liggen om op de deels betegelde zwembadvloer te worden vastgelijmd. Even staan ze roerloos op de rand, dan is Serge de eerste die reageert. Hij springt zonder na te denken en zonder de ladder te gebruiken, die aan de andere kant staat, het zwembad in en komt op handen en knieën vlakbij het lichaam terecht. Jaime loopt om het zwembad heen om via de trap af te dalen en geschokt kijken ze elkaar over het levenloze lichaam heen aan.

‘Ze is dood, waarschijnlijk al uren.’

Serge legt een hand in haar hals, die koud aanvoelt en als hij opkijkt naar Jaime ziet deze dat hij tranen in z’n ogen heeft. Het Nederlandse meisje is sinds haar aankomst op *Oliveira* zo’n zes weken geleden Serge’s partner geweest bij hun dagelijkse activiteiten te paard en hij is in die tijd op haar gesteld geraakt.

‘Ze had heimwee,’ merkt Serge triest op, ‘ze zei gisteren nog dat ze graag naar huis wilde, maar ik neem aan niet op deze manier.’

Terwijl hij het zegt, beginnen de eerste regendruppels te vallen en even lijkt het of het meisje rode tranen huilt als het water haar gezicht raakt.

Jaime zit op z’n hurken naast het lichaam en schudt vol onbegrip over het gebeuren, maar ook boordevol zorgen over de impact hiervan, z’n hoofd. De laatste week is de spanning tussen de vier tijdelijke vakantie-hulpen uit Nederland en de vaste Portugese crew opgelopen. Er waren ruzies, twee meisjes klaagden over de werkdruk en de taakverdeling, maar ook onder de Portugezen was de sfeer niet optimaal. Samen met Andreia heeft hij een feestelijke avond georganiseerd in de hoop wat spanning weg te nemen, maar in plaats daarvan waren er tijdens het feest diverse uitbarstingen geweest en ligt er tot overmaat van ramp een werkneemster dood in het zwembad. Hij fronsst bedenkelijk z’n wenkbrauwen.

‘Ik ga de politie bellen,’ kondigt hij aan, ‘een ambulance heeft geen zin meer. Andreia moet haar ouders bellen, zij kent de familie.’

De twee mannen kijken elkaar aan, de schrik en het ongeloof, maar ook de bezorgdheid over de mogelijke consequenties, is bij beiden zichtbaar.

‘Ze moet gevallen zijn, toch?’

Serge kijkt naar de stapels tegels en de diverse gereedschappen en andere benodigdheden, die aangeven dat er nog steeds wordt gewerkt aan het zwembad dat eigenlijk al lang af had moeten zijn. Het regent inmiddels harder en er vormen zich al plasjes op de bodem.

‘Iedereen wist dat het bad er was, we liepen er allemaal met een boog omheen. Ze is vannacht na het feest vast gestruikeld of zo.’

Hij gaat staan, zodat de bovenkant van z’n hoofd op dezelfde hoogte is als de grond erom heen, waar op de rand, behalve een paar paaltjes met een rood-wit lint ertussen, verder geen afzetting is.

‘Misschien was ze dronken,’ Jaime ...